

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 127/2025-18

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a sudcov Libora Duľu (sudca spravodajca) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa **JUDr. Petra Hodermarského**, súdneho exekútora, Akademika Hronca 3, Rožňava, IČO 31 958 095, zastúpeného advokátom Mgr. Martinom Jankovičom, Železničná 257/19, Revúca, proti uzneseniu Okresného súdu Stará Ľubovňa sp. zn. 2 Er 104/2007 z 1. augusta 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 7. októbra 2024 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na ochranu vlastníctva podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením okresného súdu sp. zn. 2 Er 104/2007 z 1. augusta 2024. Sťažovateľ sa domáha, aby ústavný súd napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil právo na náhradu trov konania vedeného ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a pripojených príloh vyplývajú tieto skutkové okolnosti.

3. Na základe návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie z 19. marca 2007 a exekučného titulu, ktorým bol rozsudok okresného súdu sp. zn. 4 P 28/2006 z 22. augusta 2006, sa 19. marca 2007 začalo exekučné konanie proti povinnému. Okresný súd udelil 13. apríla 2007 JUDr. Dušanovi Kormaníkovi, súdnemu exekútorovi, poverenie na vykonanie exekúcie a uznesením sp. zn.

2 Er 104/2007 zo 7. mája 2007 mu poukázal preddavok na odmenu a náhradu hotových výdavkov v sume 285,79 eur (8 610 Sk).

4. Súdny exekútor JUDr. Dušan Kormaník bol k 31. decembru 2023 odvolaný z výkonu funkcie exekútora a jeho nástupcom sa stal sťažovateľ, ktorý na základe zápisnice o vykonaní súpisu stavu exekučných spisov vedených na exekútorskom úrade JUDr. Dušana Kormaníka zo 7. februára 2024 prevzal neukončené exekučné spisy.

5. Okresný súd následne uznesením sp. zn. 2 Er 104/2007 z 11. júna 2024 v označenej exekučnej veci zaviazal súdneho exekútora vrátiť okresnému súdu preddavok na odmenu a náhradu hotových výdavkov v sume 285,79 eur. Okresný súd označené uznesenie doručil sťažovateľovi.

6. Sťažovateľ nespokojný so závermi vyplývajúcimi z označeného uznesenia okresného súdu podal proti nemu sťažnosť, ktorou namietal, že predmetné exekučné konanie bolo ukončené v decembri 2023, pričom ako náhradník JUDr. Dušana Kormaníka prevzal iba neukončené exekučné spisy, medzi ktorými sa podľa zápisnice preberaných exekučných spisov zo 7. februára 2024 predmetný spis nenachádzal.

7. O predmetnej sťažnosti sťažovateľa rozhodol okresný súd napadnutým uznesením tak, že ju ako nedôvodnú zamietol. Okresný súd napadnuté rozhodnutie odôvodnil tým, že zánikom výkonu funkcie súdneho exekútora odvolaním prechádzajú práva a záväzky vyplývajúce z prebiehajúcich exekučných konaní na náhradníka súdneho exekútora, ktorý následne pokračuje vo vykonávaní exekučnej činnosti vo vlastnom mene a na podklade pôvodného poverenia. Podľa okresného súdu výkon exekúcie vo vlastnom mene sa týka aj tých povinností, ktoré sú ustanovené v § 16a ods. 3 až 6 Exekučného poriadku, pričom tieto povinnosti sa viažu k ustanovenému náhradníkovi, a nie odvolanému súdному exekútorovi, ktorý sa tak stáva pasívne vecne legitimovaným subjektom v konaniach o vyplatenie vymožených alebo prijatých plnení. Okresný súd tiež konštatoval, že vyporiadanie vymožených alebo prijatých plnení vrátane trov konania sa týka aj skončených exekučných konaní pred archiváciou príslušného exekučného spisu. Zároveň dospel k záveru, že v popísanej situácii nie je rozhodujúce, či sa takéto plnenia nachádzajú v inventári, ktorý odvolaný súdny exekútor odovzdal svojmu náhradníkovi alebo ktorý náhradník v exekútorskom úrade našiel. Tieto svoje závery právne odôvodnil s poukazom na znenie § 16 ods. 7 Exekučného poriadku v spojení s § 16a ods. 2 až 6 Exekučného poriadku.

II.

Argumentácia sťažovateľa

8. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti tvrdí, že okresný súd mu napadnutým rozhodnutím „v exekučnej veci, v ktorej nikdy nedisponoval exekučným spisom... z dôvodu jej ukončenia vymožením... (jeho predchodcom, pozn.)“ uložil peňažnú povinnosť (vrátenie preddavku) mimo rámca zákonnej právnej úpravy. Sťažovateľ v tomto smere otvára polemiku s názorom okresného súdu v otázke výkladu § 16a ods. 3 a 5 Exekučného poriadku a zastáva názor, že § 16a ods. 5 možno aplikovať len na konania podľa § 16a ods. 3 Exekučného poriadku, teda na neukončené exekučné konania. Sťažovateľ tiež namieta, že označený exekučný spis už bol v čase, keď zápisnične prebral ostatné exekučné spisy po svojom predchodcovi JUDr. Dušanovi Kormaníkovi (7. február 2024), archivovaný na Slovenskej komore exekútorov. Sťažovateľ poukazuje aj na nevykonateľnosť napadnutého rozhodnutia v spojení s uznesením okresného súdu z 11. júna 2024, keďže v jeho

výrokovej časti sa spomína slovné spojenie „*súdny exekútor*“, pričom nie je zrejmé, o ktorého súdneho exekútora ide, či o súdneho exekútora – predchodcu alebo sťažovateľa ako jeho náhradníka.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdené porušenie základných práv sťažovateľa podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu uznesením okresného súdu.

10. Predmetom konania o ústavnej sťažnosti je preskúmanie opodstatnenosti argumentácie sťažovateľa, ktorou namieta ústavne nekonformné riešenie otázky trov konania v podobe uloženia mu povinnosti vrátiť preddavok na odmenu a náhradu hotových výdavkov v sume 285,79 eur, ktorý bol priznaný jeho predchodcovi a vyplatený mu z prostriedkov štátu.

11. Z judikatúry ústavného súdu (IV. US 248/08) vyplýva, že rozhodovanie o trovách konania pred všeobecnými súdmi zásadne patrí do právomoci týchto súdov, pri ktorom sa prejavujú atribúty ich nezávislého súdneho rozhodovania. Ústavný súd preto iba celkom výnimočne podrobnejšie preskúmava rozhodnutia všeobecných súdov o trovách konania. Vo všeobecnosti platí, že pochybenie pri rozhodovaní o náhrade trov konania spravidla nedosahuje samo osebe takú intenzitu, na základe ktorej možno vysloviť porušenie základných práv a slobôd, akokoľvek sa môže účastníka konania citeľne dotknúť. Ústavný súd pri posudzovaní problematiky trov konania, t. j. problematiky vedľajšej vo vzťahu k predmetu konania pred všeobecnými súdmi, postupuje nanajvýš zdržanlivo a k zrušeniu napádaného výroku o trovách konania sa uchýli iba výnimočne, napr. keď zistí, že došlo k porušeniu práva na súdnu ochranu extrémnym spôsobom alebo že bolo zasiahnuté aj iné základné právo (II. ÚS 31/04, IV. ÚS 311/2012, IV. ÚS 210/2013, IV. ÚS 192/2014).

12. Ústavný súd preto skúmal, či sa okresný súd odchyľil od prípustného výkladu aplikovaných právnych noriem a, oboznámiac sa s napadnutým uznesením okresného súdu z dôvodu posúdenia zlučiteľnosti jeho obsahu, t. j. posudzovania jeho ústavnej udržateľnosti, pristúpil k preskúmaniu jeho zlučiteľnosti s limitmi uvedenými v čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

13. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia okresného súdu vyplýva, že právne významnou skutočnosťou určujúcou prechod práv a záväzkov na náhradníka súdneho exekútora vyplývajúcej z prebiehajúcich exekučných konaní je *ratione temporis* zánik výkonu funkcie súdneho exekútora odvolaním, keďže k tomuto okamihu Slovenská komora exekútorov určuje jeho náhradníka (§ 16 ods. 7 prvá veta Exekučného poriadku). V označenej záležitosti sťažovateľa okresný súd po skutkovej stránke dospel k záveru, že súdny exekútor JUDr. Dušan Kormaník bol z výkonu funkcie exekútora odvolaný k 31. decembru 2023, pričom poverenie v predmetnej exekučnej veci bolo okresnému súdu vrátené 12. decembra 2023 a následne vykonaná oprava dôvodu jeho vrátenia, a to 17. januára 2024, keď už bol jeho nástupcom sťažovateľ. Okresný súd s poukazom na § 16a ods. 5 Exekučného poriadku konštatoval, že povinnosť vyporiadať plnenia (vrátane trov konania) prechádza na náhradníka (nástupcu) súdneho exekútora, ktorý po skončení exekučného spisu ho odovzdá do exekútorskeho archívu. Už uvedené skutkové a právne východiská boli dôvodom na

jeho záver o povinnosti sťažovateľa vrátiť okresnému súdu preddavok na odmenu a náhradu hotových výdavkov v sume 285,79 eur.

14. Ak za týchto okolností sťažovateľ konštatuje, že náhradníkom (a teda nástupcom) súdneho exekútora sa stal až okamihom zápisničného prevzatia exekučných spisov (7. február 2024), a to len v rozsahu ich prevzatia, pričom označený exekučný spis nebol súčasťou tohto úkonu, je potrebné uviesť, že tieto svoje tvrdenia formuluje len v rovine bežnej polemiky s názorom okresného súdu vychádzajúcim priamo zo znenia § 16 ods. 7 Exekučného poriadku, podľa ktorého pri zániku výkonu funkcie exekútora jeho odvolaním Slovenská komora exekútorov určí náhradníka.

15. V tejto súvislosti nie je bez významu, že sťažovateľ okresným súdom ustálený okamih prechodu práv a záväzkov vyplývajúcich z exekučných spisov na náhradníka súdneho exekútora spochybňuje len tým spôsobom, že formuluje svoju vlastnú predstavu o právne významnej okolnosti zakladajúcej prechod práv a záväzkov z exekučných spisov (ich prevzatie). Inými slovami vyjadrené, sťažovateľ formuluje svoju námietku spôsobom, ktorý predpokladá inú interpretačnú alternatívu podústavnej právnej úpravy, než ktorú aplikoval okresný súd pri svojom rozhodovaní, a to bez toho, aby zároveň uviedol konkrétne ustanovenia Exekučného poriadku, z ktorých správnosť ním presadzovanej interpretačnej alternatívy vyplýva.

16. Ústavný súd v naznačenom kontexte konštatuje, že interpretačný variant okresného súdu vychádzajúci zo znenia § 16 ods. 7 prvej vety Exekučného poriadku o prechode práv a záväzkov vyplývajúcich z exekučných spisov na náhradníka súdneho exekútora momentom jeho odvolania z výkonu funkcie súdneho exekútora má (i) svoje racionálne opodstatnenie súvisiace so zabezpečením časovej a vecnej kontinuity vybavovania exekučných spisov, (ii) systematickú a procedurálnu nadväznosť na vykonávanie exekúcie na podklade pôvodného poverenia a (iii) implicitne predpokladá, že prípadné opomenutie pri vykonávaní súpisu stavu exekučných spisov je svojou povahou formálnou vadou v danom postupe, a nie vadou ovplyvňujúcou samotné nástupníctvo náhradníka súdneho exekútora a rozsah tohto nástupníctva.

17. Na podklade súčasnej právnej úpravy v Exekučnom poriadku nemožno zmysluplne prijať záver, že prípadná vada v postupe pri vyhotovovaní súpisu exekučných vecí v podobe ich čiastkového opomenutia je spôsobilá zároveň generovať stav, že tieto opomenuté exekučné spisy nebude nikto vymáhať (k čomu vedie argumentácia sťažovateľa), keďže právna úprava pre túto situáciu nepredpokladá náhradné riešenie v podobe ich ukončenia alebo dodatočného pridelenia novému exekútorovi. Akceptácia sťažovateľom naznačenej interpretácie by z pohľadu jej možných dopadov viedla k vytvoreniu otvorenej a zákonodarcom nezamýšľanej medzery v práve a jej súvisiacou negatívnou externalitou by bolo porušenie práv oprávneného v dotknutom exekučnom konaní, pretože tento stratí nositeľa verejnej moci zabezpečujúceho nútenú ochranu jeho práva.

18. Z už uvedených dôvodov ústavný súd zastáva názor, že okresný súd spôsobom odôvodnenia svojho rozhodnutia poskytol aj dostatočnú odpoveď na súvisiacu námietku sťažovateľa, podľa ktorej právne významnou okolnosťou prechodu práv a záväzkov z exekučných spisov na náhradníka súdneho exekútora je samotný súpis stavu exekučných spisov podľa registra vedeného na exekútorskom úrade.

19. Za neopodstatnenú možno považovať aj námietku sťažovateľa, podľa ktorej jeho povinnosti náhradníka sa týkajú iba neukončených exekučných konaní, pričom predmetné konanie už bolo

ukončené vymožením plnenia. Zo vzájomnej systematickej nadväznosti a významovej súvislosti § 16a ods. 6 a 7 Exekučného poriadku vyplýva, že ku skončeniu exekučného spisu a k jeho následnému archivovaniu môže dôjsť až po vyporiadaní všetkých plnení vyplývajúcich, z tohto ktorého exekučného konania. Z okolností danej veci je zrejmé, že v označenej exekučnej veci k vyporiadaniu trov konania v podobe vrátenia plnenia pôvodne poskytnutého súdnemu exekútorovi JUDr. Dušanovi Kormaníkovi došlo až na podklade napadnutého rozhodnutia, a preto akákoľvek úvaha, že daný exekučný spis bol už skončený, nevyplýva zo zisteného skutkového stavu.

20. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľa, podľa ktorej napadnuté rozhodnutie v spojení s uznesením okresného súdu z 11. júna 2024 je nevykonateľné z dôvodu iba druhojvej identifikácie subjektu, ktorému bola uložená finančná povinnosť, ústavný súd konštatuje, že nie je orgánom oprávneným posudzovať podmienky materiálnej a formálnej vykonateľnosti prípadných exekučných titulov, avšak nemožno opomenúť, že súdnym exekútorom oprávneným a povinným viesť exekúciu bol v čase vydania označených rozhodnutí okresného súdu sťažovateľ. Uvedená okolnosť vo všeobecnej rovine preto vylučuje jeho prípadnú zameniteľnosť s ktorýmkoľvek iným súdnym exekútorom o to viac, pokiaľ ide o jeho predchodcu, ktorý v čase vydania týchto rozhodnutí túto funkciu už nezastával.

21. Sumarizujúc už uvedené, ústavný súd konštatuje, že napadnuté rozhodnutie okresného súdu nemožno považovať za také, ktoré by bolo zmätočné, prípadne zjavne neprimerané (excesívne) z pohľadu námietok, ktoré sťažovateľ proti nemu uplatnil, a preto ním uplatnené námietky nemôžu byť základom toho, aby jeho záležitosť bolo možné posunúť do roviny meritórneho ústavnosúdného prieskumu.

22. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

23. Vzhľadom na už uvedené ústavný súd neidentifikoval v záveroch formulovaných okresným súdom arbitrárnosť ani nedostatok odôvodnenia, ktoré by mohli signalizovať porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Pokiaľ ide o namietané porušenie základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu, toto sťažovateľ argumentačne odvíja od porušenia práv procesnej povahy. Keďže ústavný súd vylúčil možnosť porušenia označených práv sťažovateľa procesnej povahy napadnutým rozhodnutím okresného súdu, rovnaký záver platí vzhľadom na vzájomnú námietkovú, ako aj vzájomnú vecnú prepojenosť rozhodovania o predmetnej otázke v súdnom konaní aj vo vzťahu k prípadnému porušeniu sťažovateľom označených práv hmotnej povahy, a preto ústavný súd musel postupom podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

24. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní, rozhodovanie o jeho ďalších návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. marca 2025

Ladislav Duditš
predseda senátu